

Amber & Emir

Van Eveline Heijnen verscheen eveneens bij LOFT Books

In de serie De juffen van de Klimop:

Ik vink jou leuk

Ik lust jou rauw

Ik vrouw van jou

Vlak onder de maretak

De som der delen

Idee voor het kerstdiner

Een pas op de plaats

Een zet vooruit

Eveline Heijnen

Amber & Emir

LOFT Books
Amsterdam

Volg LOFT Books op social media:

 @loftpublishing

 @loftpublishing

 @loftpublishing

www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1070 2

© 2025 Eveline Heijnen

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie © Shutterstock

Loft uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Proloog

Een jaar geleden

‘Gast, kijk uit je doppen, man!’ schreeuw ik naar een Volkswagen Golf in een groene kleur die me doet denken aan het fleecedekentje dat thuis op de hoek van de bank ligt te wachten. Mijn maag is te leeg, mijn hoofd is te vol. Ik erger me kapot aan alles en iedereen.

Scooterrijders met een bekend oranje kratje achterop die rakelings langs me heen scheuren om de maaltijd op de plek van bestemming te krijgen. Voetgangers die – met een capuchon en oogkleppen op – op willekeurige plekken oversteken, omdat ze weten dat mensen als ik uitkijken voor twee en, al is het onder flink gevloek, toch wel in de remmen knijpen. Fatbikes met daarop een of meerdere tieners die ‘maximumsnelheid’ niet eens kunnen spellen, laat staan zich eraan kunnen houden.

En dan hebben we nog de buitencategorie asociale. De bestuurder van deze Volkswagen Golf. Deze maakt het wel heel bont. Van alle overtredingen die iemand kan maken, scoort deze het hoogst op de schaal van irritatie. Deze klootvool negeert de haaiantanden bij de rotonde en slaat af terwijl ik op

mijn fiets toch echt degene ben die nu voorrang moet krijgen.

Terwijl de bestuurder de rotonde verlaat, kan ik het niet laten een middelvinger naar hem op te steken. Hij zal het niet zien, maar een fysiek gebaar boven op nog wat extra vervelende woorden lucht bij mij een minuscule beetje op.

‘Lul,’ grom ik tot slot, waarna ik besluit het van me af te zetten, hoeveel moeite het ook kost. Ik laat mijn hand zakken om deze vervolgens te gebruiken om mijn richting aan te geven: de kant van het winkelcentrum op. Voordat ik mezelf op de warme deken mag trakteren, heb ik nog een maaltijd in elkaar te flansen en voordat dát kan gebeuren, heb ik ingrediënten nodig. Mijn koelkast is zo leeg als mijn maag op dit moment.

Als een minuut of vijf later het winkelcentrum in zicht komt, komt ook iets anders in zicht: de donkergroene Volkswagen Golf. Hoewel ik het nummerbord net heb gemist, weet ik vrij zeker dat het dezelfde auto is. Volgens het matrixbord langs de weg rijdt hij me voorbij met een snelheid die hoger ligt dan toegestaan. Terwijl ik hem nastaar, zie ik dat hij geen knipperlicht aanzet, hoewel hij verdacht veel naar rechts staat voorgesorteerd. Hij heeft alweer schijt aan de verkeersregels.

Dit alles, boven op wat hij me zojuist flikte, zorgt ervoor dat ik mijn stuur nog wat harder vastpak. Ik ben niet van de confrontaties aangaan. Toch laat ik mijn snelheid drastisch afnemen op het moment dat mijn fiets ter hoogte van de auto is. Doordat het buiten schemert en ik ongediagnostiseerd nachtblind ben – en oké, ook omdat ik gewoon te ver van de auto verwijderd ben – kan ik geen glimp opvangen van de bestuurder, maar dat is niet erg. Ik zou niets met zijn signalement kunnen. Wat had ik willen doen? Zijn uiterlijke kenmerken doorbellen naar de politie? Mijn kansen inschatten in het geval het tot een vechtpartij zou leiden?

Ha. Iedereen zou van me winnen, mede doordat ik zeven kleuren bagger schijt bij het idee van een straatgevecht.

Als het verkeerslicht op groen springt, stap ik op mijn fiets. Ik ga nagenoeg gelijk op met de persoon die ik zojuist tot mijn aartsvijand heb benoemd. Mijn voorwiel is op het kruispunt als meneer – en dat is een aanname op basis van ervaring – besluit voor de tweede keer deze dag duidelijk te maken dat hij hier de baas is. Het zou me niet meer moeten verbazen, maar toch ben ik drie seconden zo flabbergasted doordat hij me weer probeert af te snijden dat ik geen woord kan uitbrengen. De drie seconden dat mijn mondspieren tijdelijk uitgeschaakeld zijn, ben ik kennelijk ook mijn gezonde verstand verloren, want voor ik me echt bewust ben van wat ik doe, heb ik mijn stuur een slinger gegeven en ga ik op mijn trappers staan om hem bij te kunnen houden. Ik volg de Golf tot hij de parkeerplaats op gaat, waar ik nog net zie dat hij met een te grote nonchalance een leeg vak in draait. Hartstikke scheef, hartstikke met één voorwiel in het naastgelegen parkeervak. Zelfs ik kan beter inparkeren dan deze idioot en dat wil wat zeggen, want ik heb na drie pogingen nog steeds mijn rijbewijs niet gehaald.

Ik zou er zo goed aan doen om door te fietsen. Zo, zó goed. Ik zou de parkeerplaats over kunnen steken, mijn fiets in de stalling van het winkelcentrum kunnen neerzetten en mijn weg naar de supermarkt kunnen vervolgen. De Amber die ik altijd al ben geweest, zou dat gedaan hebben.

Waarom sta ik hier dan nog? Waarom kijk ik hoe de rode lampen van de auto uitgaan? Waarom blijf ik hier staan terwijl de bestuurder de deur opent en zijn imposante postuur naast de auto plaatst? Waarom vertrek ik niet gewoon op het moment dat hij zijn sleutel in het daarvoor bestemde gat steekt en er een geluidje volgt dat iets zegt als: deze auto is zelfs op

een sloop geen euro waard, maar toch doe ik hem op slot, gewoon uit automatisme?

Ik scan de man die in vijf minuten tijd meer regels heeft overtreden dan ik in mijn hele leven heb gedaan, en trek twee conclusies.

Eén: als dit tot een gevecht leidt, hoeft hij maar te blazen en ik lig binnen een fractie van een seconde op de grond te smeken om een goede afloop.

Twee: wat ziet hij er goed uit.

Met het schaamrood op de kaken moet ik toegeven aan een derde conclusie. Hoewel ik altijd had gedacht andere overtuigingen te hebben dan mijn vader, vrees ik dat ik meer op hem lijk dan ik zou willen. Ik wil het niet. Ik wil het niet denken, ik wil het niet voelen, maar het gebeurt toch echt in mijn hoofd. De gedachte dat er natuurlijk net een Turk uit de auto is gestapt, maakt voor mij het stereotiepe beeld dat ik had over dit soort rijgedrag compleet.

Ik baal als een stekker van mijn eigen gedachte. Het verlangen om af te druipen en mijn weg te vervolgen is groot. Toch heeft de behoefte om hem aan te spreken de overhand.

Ik ben niet van de confrontaties. Nooit geweest, niet van plan om iets aan dat deel van mijn karakter te doen.

Hij houdt wél van confrontaties, vermoed ik. Maak mij niet wijs dat hij die wenkbrauw optrekt omdat er een jongedame als een verlepte kat hulpeloos op een meter afstand van zijn bolide staat te... staan. Ik knijp wat harder in de handvatten van mijn stuur, al helpt het me nauwelijks om steviger in mijn zompige sneakers te staan.

‘Wat?’ vraagt hij op felle toon. Ik kan hem niet goed peilen. Het klinkt agressief, maar het zou ook spottend kunnen zijn.

Dat hij niet direct antwoord verwacht op zijn één letter-

greep tellende vraag, blijkt als hij zich van me wegdraait en de kofferbak opent om er een zwarte tas uit te halen. Dezelfde kleur als zijn schoenen, zijn broek, zijn jas, zijn aura. Het grote zwarte vlak voor me werkt niet echt verlichtend in mijn hoofd.

Hoewel het duister me nooit heeft gelokt – geen gothic-aanhanger hier – kan ik niet anders dan verslagen naar hem kijken. Ik zie de pezen in zijn hand, die de hengersels van de tas omklemmen. De comfortabele houding waarin hij staat. Zijn gestalte, breed en imponerend, al kan dat brede ook komen door de gevoerde jas, waarvan hij de rits nog het laatste stukje omhoogtrekt tot aan zijn kin. Mijn blik rust op zijn donkere baard. Die is langer dan gemillimeterd, maar zeker nog dusdanig vol dat hij als verzorgd bestempeld mag worden. Ik kijk verder omhoog tot we elkaar aankijken.

Nu zou ik weg moeten kijken. Dat is wat ik altijd doe als ik me de mindere in een gezelschap voel. En één ding is zeker: in deze situatie voel ik me minderwaardig. Ik voel me klein, onbelangrijk. Een sta-in-de-weg.

Maar ik kan mijn blik niet van hem losmaken. Ik kan niet anders dan staren naar de man voor me. Hij heeft zijn ogen lichtjes toegeknepen; de donkere haren van zijn volle wenkbrauwen vallen er nog net niet als gordijntjes overheen. Alsof hij wil voorkomen dat ik volledig bij hem naar binnen kijk. Maar het is wel wat er gebeurt. Een fractie van een seconde voel ik een niet te beschrijven connectie met de man tegenover me. Zou hij zich ook weleens minderwaardig hebben gevoeld?

Onzin. Deze man kijkt zo zelfverzekerd de wereld in, alsof hij die eigenhandig heeft opgebouwd.

Hij knippert, waardoor ik me direct weer bewust ben van mijn omgeving. Van mijn bedoeling om eens en voor altijd op te komen voor mijn rechten als medeweggebruiker. Of zo.

Het kleine beetje van zijn donkere irissen en net zo donkere pupillen is voor mij voldoende om mijn toch al niet zo goed ingestudeerde tekst compleet te vergeten.

‘Ik, eh...’

Oké, goed begin. Ik recht mijn schouders en doe net alsof ik geen last heb van de regendruppels die me om de oren slaan. Ik trek mijn capuchon wat verder over mijn gezicht. Hij doet hetzelfde, waarmee hij zijn zwarte krullen – waar ik nog veel langer naar had willen kijken, als ik niet werd opgehouden door die vurige blik in zijn ogen – verstopt.

Ik weet van mezelf hoe ik eruitzie als ik mijn capuchon optrek; gewoon, normaal. Als iemand die schuilt voor de regen. Ik weet nu ook hoe hij eruitziet als hij zijn capuchon over zijn hoofd trekt. Als iemand die in staat is om een potje te rammen, tot bloedens aan toe. Om het beeld compleet te maken knijpt hij zijn wenkbrauwen naar elkaar, waardoor er een schaduw over zijn ogen valt. Alsof die capuchon tot ver over zijn haarlijn nog niet intimiderend genoeg was.

Als ik nog niet stond te trillen op mijn benen, dan deed ik dat nu wel.

‘Wat is jouw probleem?’

Ik zou niet durven zeggen dat hij een vraag stelt. Eerder dat hij de woorden mijn kant op blaft. Ik heb nooit psychologische hulp gezocht, maar ik verwed mijn onlangs verkregen appartement erom dat de intonatie van een geleerde ongeveer duizend procent uitnodigender klinkt dan de manier waarop deze man de vraag uit zijn strot knalt.

En toch, ondanks dat ik zeker weet dat dit gesprek niet gaat uitlopen op een koetjes-en-kalfjesgesprek en ondanks dat er een kans is dat deze man een mes op zak heeft, geef ik antwoord op zijn vraag.

‘Je sneed me af.’ Omdat hij slechts zijn wenkbrauwen optrekt, voeg ik eraan toe: ‘Twee keer.’

Geen reactie. Begrijp me niet verkeerd: geen reactie is beter dan een vuist in mijn gezicht of een mes tussen mijn ribben, maar ik kan er niks mee. Hĳ zat fout en dat mag hij best weten.

‘Het is levensgevaarlijk wat je doet. Je had me dóód kunnen rijden.’

Hij kijkt me aan alsof ik koekoek ben. Wás het maar een overtrokken reactie. En oké, het verheffen van mijn stem zorgt misschien dat mijn woorden er niet zo overtuigend uit komen als ik had gewild, maar dat praat niet goed dat hij zo... neutraal kijkt. Alsof hij werkelijk geen idee heeft wanneer we op een haar na met elkaar in aanraking zijn gekomen.

‘Eerst bij die rotonde en net...’ begin ik zijn geheugen op te frissen, maar terwijl ik praat en met mijn arm in de richting van het kruispunt wijs, vindt hij het nodig om – met een veel te cynische ondertoon – te zeggen: ‘Wat denk je, zou het feit dat je geen voorlicht hebt iets te maken kunnen hebben met het afsnijden? Als je tot twee keer toe bijna van je sokken wordt gereden, zou het dan niet verstandig zijn om eerst bij jezelf na te gaan wat jĳ verkeerd doet in plaats van direct met je vinger te wijzen? Je ziet er intelligenter uit dan dit, juffie.’

Ik ben een beetje beduusd. Een beetje heel erg. In eerste instantie doordat hij deze woorden wel rustig en totaal niet opgefokt uit zijn mond krijgt, maar daarna vooral door hoe hij me noemt.

Juffie, wil ik hem toeschreeuwen. Wie denk je dat je bent dat je me júffie kunt noemen?

Ik dénk het. Ik zeg het niet. In plaats daarvan sta ik terug te staren naar de man die zijn ogen in me boort alsof hij me daarmee kan afschrikken. Wat eigenlijk ook gebeurt. Er ligt

iets in zijn ogen wat haast onbeschrijflijk is – en dat zegt wat voor iemand die met woorden werkt. Het is een combinatie van een hunkering naar een groter conflict en een triomfante twinkeling van plezier.

Die ogen zorgen dat ik mijn schouders een centimeter of drie laat zakken. Niet bewust, het gaat vanzelf. Ik maak me klein. Nog kleiner dan ik vergeleken bij hem al ben. Het is geen kwestie van drie koppen verschil, maar doordat hij én langer én breder is dan ik, durf ik te zweren dat hij me met één greep zou kunnen vermorzelen. Ik durf ook te zweren dat hij na het pakken van zijn tas een stap dichterbij is komen staan, want de ruimte tussen ons in voelt ineens absurd klein. Als ik mijn best zou doen, zou ik zijn geur kunnen ruiken, zijn adem kunnen voelen, mijn lichaam kunnen opwarmen aan de warmte die van hem afstraalt.

Waarom denk ik dit?

Ik schraap mijn keel. 'Ik heb wel een voorlicht.'

Mijn verdediging klinkt niet overtuigend, maar dit is het minste wat ik kan zeggen. Ik was niet van plan er een welles-nietesspelletje van te maken, maar hij vraagt erom.

Hij trekt een wenkbrauw op. Door het licht van een naastgelegen lantaarnpaal zie ik een litteken op de huid vlak boven zijn ooglid. Vast opgelopen bij een ongeorganiseerde bokswedstrijd, denk ik grillig doch rillend.

Man, ik moet hier echt weg. Fiets parkeren, een snelle snack halen en de ergste trek stillen om mijn hangry humeur de kop in te drukken. Zit er nog een in elkaar gedeukte Snelle Jelle in mijn tas? Misschien, maar dit is niet het moment om te kijken.

'O, gaan we op elke letter en elk leesteken letten? Párdon. Je hebt inderdaad wel voorverlichting, want de halve Action hangt hier aan je kratje te bungelen. Het helpt als je...'

Hij zet een stap in de richting van het kratje dat ik met tie-wraps voor op mijn fiets heb vastgemaakt. Aan dat kratje zitten meerdere voorlampjes gebonden, waarvan er altijd slechts één het doet: de laatste gemonteerde. En ik weet precies welke dat is. Ik voel aan de tegenkracht die ik moet geven om mijn fiets op de plaats te houden dat de man dat niet weet, want hij duwt de knopjes van alle lampjes een voor een in. Veel harder dan nodig, vast om een punt te maken. Ik ben zo in shock dat hij aan mijn eigendom zit dat ik het van schrik toelaat.

‘Wat een armoedige zooi. Welke werkt wel?’ mompelt hij. ‘Deze, soort van. Het helpt als je je licht aanzet voordat je in het verkeer begeeft, zeker met het weer van vanavond. Je bent niet zichtbaar zo. Wat een schamel kutlampje, zeg. Zorg voor beter licht op je fiets, want jij bent hier het gevaar op de weg, niet ik. Zwarte fiets, zwarte jas, zwart...’

‘Aubergine.’ Ik bezit nagenoeg geen zwarte kleding. Het is zo... vreugdeloos. ‘Mijn jas is auberginekleurig, niet zwart. Kijk naar jezelf. Jij hebt overduidelijk schijt aan alles. We hebben in dit land verkeersregels.’

Ineens heb ik door wat ik zeg. Hij blijktbaar ook, want het spoortje vriendelijkheid dat er zojuist was, is compleet verdwenen als hij op vlakke toon zegt: ‘Weet ik. Ik woon hier waar-schijnlijk langer dan jij.’

Ik slik.

De vrees dat ik hier straks van racisme word beschuldigd slaat direct op mijn stembanden. ‘Sorry. Ik bedoelde niet... Je weet wel.’

‘Nee.’ Zo donker als zijn ogen net leken, zoveel licht lijkt er nu vanaf te komen. Heeft hij daar kleine vuurbommen verstopt die hij straks op me af gaat werpen? ‘Ik heb werkelijk geen idee. Zeg eens. Wat bedoelde je niet?’

Ik snuif, niet van plan antwoord te geven op die vraag. In plaats daarvan reageer ik met een gelaten 'laat maar'.

Hij schudt zijn hoofd zo hard dat de capuchon een stuk naar achteren schuift en de korte zwarte krullen zichtbaar worden. Hij heeft echt een leuk kapsel. Jammer van dat karakter.

'Nee. We zijn dit gesprek begonnen, nu gaan we het afmaken ook. Wat probeer je te zeggen? Dat ik hier te gast ben in jouw land?'

Zijn vraag doet me pijn. Het was absoluut niet wat ik met mijn opmerking wilde bereiken, maar mijn gevoel zegt me dat ik het niet aan hem uitgelegd krijg. Daarom schud ik slechts mijn hoofd. Niet zo hard, om te voorkomen dat de regendruppels de kans krijgen mijn mascara over mijn gehele gezicht uit te spreiden, maar wel duidelijk. Ik maak het nog duidelijker door te zeggen: 'Nee. Laat maar. Ik ga. Kun je een stap opzietten?'

Hij lacht zo breed dat zijn tanden zichtbaar worden. Althans, zijn mond lacht. Ik huiver. 'Ja? Ga je? Druip je af? Je hebt niets anders toe te voegen over mijn rijgedrag? Want weet je?'

Hij gaat voor mijn fiets vandaan en zet een stap in mijn richting. Ik slik. Een gevoel van onveiligheid blijft uit. Een ander gevoel blijft over.

'Je zou me van nog veel meer kunnen beschuldigen. Ik had mijn gordel al los geklikt nog voordat de motor uitstond.' Hij wiebelt met zijn wenkbrauwen. 'Ik reed expres te hard om uit te lokken dat die smileys naast de weg dan zo asociaal rood kleuren. Weet je dat ik lak heb aan die kutsmileys?'

Ik durf niet te reageren, maar hij staat zo dichtbij dat hij in mijn ogen de bevestiging kan lezen.

'Tuurlijk weet je dat. Wist je ook dat mijn knipperlicht naar rechts het niet meer doet? Vast wel, opmerkzaam burgertrut-

je dat je bent. Wat heb je nog meer aan te merken? Stond mijn muziek te hard? Reed ik te dicht op mijn voorganger? Ben ik eigenlijk wel gestopt bij alle zebrapaden?’ Hij wrijft nadenkend met zijn hand over zijn kin. ‘Wil je me ook nog fouilleren? Mijn auto doorzoeken? Want je bent ervan overtuigd dat ik verkeerde bedoelingen heb, toch? Afgaande op mijn uiterlijk...’

Bij elk woord is hij harder gaan praten. Zo hard dat ik er automatisch een harde ‘nee’ tegenaan gooi voordat hij me ergens van kan beschuldigen. De ‘nee’ is deels een leugen, want vanaf het moment dat hij uit de auto stapte, heb ik inderdaad gedacht dat hij in het bezit was van een vuurwapen, een steekwapen of op zijn minst van een strafblad.

Mijn felle reactie zorgt ervoor dat het gesprek stilvalt. Zijn blik is voor het eerst in deze minuten niet langer gericht op mij, maar op de grond. Hij zet een stap naar achteren om mij de ruimte te geven te vertrekken.

Hoewel de mogelijkheid er plotseling is, beweeg ik niet. Er hangt iets tussen ons in waar ik het juiste woord niet voor kan vinden.

‘Kan ik gaan?’ mompelt hij zo binnensmonds dat ik moeite moet doen om te horen wat hij zegt. ‘Er ligt een pakketje voor me klaar en ze gaan over...’ Hij haalt zijn mobiel uit zijn jaszak, die oplicht als hij op het scherm drukt. ‘Drie minuten dicht.’

Ik ben compleet verrast door deze ommezwaai. Ik knik en zeg op de automatische piloot: ‘Fijne avond.’

‘Wees zuinig op jezelf,’ zegt hij, en hij tikt tegen het kratje voor op mijn fiets. Daarna loopt hij met grote passen weg. Met een ondefiniceerbaar gevoel in het diepste van mijn ziel kijk ik hem na.

1

‘We overwegen de betaling van je rijlessen stop te zetten,’ zegt mam boven haar plak cake. Het is zondagochtend, klokslag elf uur. Net als vorige week zondag, en alle zondagen hiervoor, ben ik bij mijn ouders op de koffie.

Na het uitspreken van haar zin verbreekt ze het oogcontact om haar tanden in de naar roomboter geurende plak te zetten. Ik kijk toe hoe ze een klein, verdwaald kruimeltje tussen duim en wijsvinger bij haar mondhoek vandaan pakt. Voorzichtig, om haar zorgvuldig aangebrachte lippenstift niet te ruïneren.

Ik ken mam goed genoeg om te weten dat ze het oogcontact ook verbroken zou hebben als ze geen schoteltje in haar handen had.

‘Jullie overwegen het?’ vraag ik terwijl ik mijn blik verleg van mijn moeder naar mijn vader en weer terug. ‘Dat is gewoon een iets vriendelijkere manier om te zeggen dat jullie ermee stoppen, toch?’

Dat van die confrontaties niet willen opzoeken, geldt niet bij mijn ouders.

Mijn vader knikt traag. Ik wacht op zijn toelichting, al heb ik die eigenlijk niet nodig. Ik weet allang wat er gaat komen.

‘Toen we je dit cadeau gaven voor je achttiende verjaardag..’ begint pap en hij schraapt even kort zijn keel. ‘We dachten dat je na een jaar wel je rijbewijs zou hebben, net als Pepijn. Hooguit anderhalf, omdat je altijd wat... Je weet wel.’

Ik rol met mijn ogen. Pepijn kan er niets aan doen dat pap me steevast met hem vergelijkt. Het is gewoon het lot als je onderdeel van een tweeling bent, denk ik. Pepijn kan er wel wat aan doen dat hij werkelijk in alles beter, slimmer, sterker, verstandiger en/of sneller is. Na drieëntwintig jaar zit ik niet meer te wachten op een compliment van mijn ouders, maar dit soort uitspraken maken me nog altijd boos.

Ik schuif onrustig over mijn stoel.

‘Iedereen heeft zijn eigen leercurve,’ zegt mam om het af te zwakken. Zoals altijd probeert ze een pleister op een opengereten wond te plakken. Ze heeft totaal niet door dat een pleister niet helpt.

Flikker op met je pleister en je leercurve, denk ik. Hou je onderwijspraat voor je, mens. Hoe meer je benadrukt wat er mis is met mijn leercurve, hoe meer ik me het buitenbeentje van dit gezin voel.

Maar dat zeg ik niet. Mijn ouders houden niet van tegen-gas en ik weet dat het geen zin heeft. Ze zijn star – mijn vader vooral. Hem willen veranderen is net zo’n onbegonnen werk als eigenhandig klimaatverandering proberen tegen te gaan.

‘Alleen jouw leercurve is wel heel uitgerekt,’ valt mijn vader haar bij.

Zijn lippen vormen een spottend lachje, zoals hij altijd heeft wanneer hij zijn eigen uitspraken briljant vindt.

‘Het is heus niet zo dat we het geld niet hebben.’

Met een armgebaar wijst hij om zich heen, alsof ik niet al sinds mijn kleutertijd weet dat wij beter bedeed zijn dan me-

nig klasgenoot. Nou ja... Wij? Zij. Mijn saldo is niet toereikend om ook mijn rijlessen te betalen. Niet de rijlessen bij de bespottelijk dure rijorganisatie waar ik nu bij zit.

Volgens mijn instructeur heb ik echt niet veel rijlessen meer nodig, maar goed, dat zei hij ook toen ik een ruime drie jaar geleden voor het eerst rijexamen deed. Daarna zijn er heel wat rijlessen afgenomen, maar lijkt mijn groei gelimiteerd, zoals hij het eens beschreef. De knakker.

‘Het lijkt ons gewoon goed als je wat dit betreft ook op eigen benen gaat staan. Je bent nu het huis uit, begonnen aan je carrière. Het grotemensenleven wacht op je. Daar hoort ook deze kostenpost bij.’ Pap leunt naar voren en haakt zijn wijsvinger in het oortje van zijn koffiekop. Terwijl hij het kopje oppakt, maakt hij ook zichzelf los van de fauteuil die in de serre staat. ‘Ik heb zo een telefonische afspraak die niet kan wachten tot na het weekend. Tot volgende week, Amber.’

‘Dag, pap,’ zeg ik vlak, zoals elke zondag. Ik kijk toe hoe hij, gekleed in een driedelig pak en zelfs met zijn schoenen aan, de ruimte verlaat. Dat ik nu pas die constatering doe, is niet gek. Het maakt voor mijn ouders niet uit welke dag het is. Het is hun levensstijl om overdressed gekleed te gaan. Het is ook hun levensstijl om afkeurend te kijken naar mijn spijkerbroek en ietwat uitgelubberde trui als ik hier binnenstap. Maar kom op, het is zondag. Het is bij uitstek de dag voor een look als deze.

Via de spiegel boven de schouw kan ik nog net mijn vaders gezichtsuitdrukking zien. Liefdeloos, iets anders kan ik er niet van maken. Daarna richt ik me tot mam, die nog net een spoortje van teleurstelling en wanhoop weet weg te knippen uit haar blik. Ik sta er niet te lang bij stil.

Mijn vader mag dan klaar zijn met het gesprek, ik ben nog niet uitgepraat.

Voor ik kan beginnen, heft mam haar hand. ‘Weet je wat wij denken, liefje? Het is een mooie stok achter de deur. Als je er zelf voor gaat betalen, gaat het mogelijk wat rapper. Even een duwtje in de rug, begrijp je? Extra motivatie om net even wat meer je best te doen.’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en staar naar mijn moeder, die haar lege schoteltje neerzet op het tafeltje tussen ons in.

‘Het heeft he-le-maal niets te maken met “mijn best doen”, dat weet jij net zo goed als ik. Het is dat ongeluk dat nog altijd...’ begin ik, maar ik kap mijn zin af zodra ze me op haar beleurende manier aankijkt. Hoofdschuddend zeg ik: ‘Jemig, wat een steek onder water, mam. Je begint nu echt op pap te lijken.’

Die laatste opmerking valt niet goed, ik zie het aan hoe ze haar neus een subtiel stukje optrekt. Ik zou nog zoveel meer willen zeggen, maar ik besluit het hierbij te laten. Het voelt onnatuurlijk om het met mijn moeder te hebben over mijn gevoel. Liever doe ik dat gewoon thuis tegen een onafhankelijke partij, zoals de waterkoker. Op wat stoom en een afsluitende klik na komt daar geen geluid uit, laat staan een weerwoord. Zoveel veiliger dan mijn gevoelens op tafel leggen bij mensen met een mening.

Ik kijk nog even verlekkerd naar mijn onaangeroerde plak cake op het marmeren tafelblad, maar besluit mijn vingers er niet aan vuil te maken. Net als mijn vader sta ik op. Ik zeg mijn moeder gedag en besluit dat ook ik vandaag wel betere dingen te doen heb dan deze wekelijkse meeting bijwonen.

Goedkoop is duurkoop. Het is me met de papelel ingegoten, maar het principe is niet hardnekkig genoeg blijven plakken, want direct na thuiskomst pak ik mijn telefoon uit mijn tas en zoek ik op ‘rijles goedkoop omgeving Rotterdam-Noord’.

Ik skip alle gesponsorde berichten en scrol door tot ik iemand tegenkom met een website met minstens drie spelfouten, om de simpele gedachte dat iemand die geen professionele redacteur inhuilt waarschijnlijk ook geen hoge kosten heeft. Hoewel het zien van de verkeerde werkwoordvervoeging een immense jeuk veroorzaakt van mijn handen tot mijn onderrug, druk ik toch in de menubalk op ‘tarieven’.

Hoewel de rijsschool zich profileert als goedkoop, schrik ik van de prijzen die erbij staan. Vijfenveertig euro voor nog niet eens een uurtje rijden. De pakketprijzen zijn al helemaal om van mijn IKEA-tweezitter te vallen. Maar ik ga ervan uit dat ik geen twintig tot veertig lessen nodig heb voor ik mijn pasje eindelijk kan ophalen bij het stadsdeelkantoor.

Misschien een les of vijf, zes, acht hooguit? Het is niet dat ik helemaal niks kan.

Verandering van spijs doet eten, zeggen ze weleens. Hopelijk werkt dat ook voor een instructeur, want dat ik niet bij mijn vertrouwde Hans blijf, staat vast. De honderd-nog-wat euro voor anderhalf uur speelplezier op de weg kan ik niet opheesten en misschien is dat maar beter ook. Ik denk niet dat het alleen aan mijn rijstijl ligt, namelijk. De combinatie van een ietwat onzekere dame en een ongeduldige bromsnor zorgt voor een vervelende sfeer in de auto. Een sfeer waardoor ik – oké, ik zeg het eerlijk – weleens maanden tussen twee opeenvolgende rijlessen heb gelaten. Het is niet verstandig, dat wéét ik, maar die man werkt op mijn zenuwen.

Ik vertik het om mijn ouders dankbaar te zijn voor deze ommezwaai, maar ik ben er ineens van overtuigd dat een nieuwe instructeur kan zorgen dat ik mijn rijbewijs haal.

Zonder aarzelen druk ik op de knop om een proefles in te plannen. Hoewel de eigenaar van deze eenmanszaak